

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce B. S., zastoupeného JUDr. Janem Sedláčkem, advokátem se sídlem Praha 1, Národní 21, proti žalované České správě sociálního zabezpečení, Praha 5, Křížová 25, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 8. 2003, o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 12. 2003, čj. 2 Cad 157/2003 – 16,

t a k t o :

- I. **Kasační stížnost se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá přezkoumání shora označeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované o odnětí plného invalidního důchodu podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. od 18. 10. 2003.

V podané kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že krajský soud v napadeném rozsudku opřel své rozhodnutí vedle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Jindřichově Hradci ze dne 12. 8. 2003 pouze o posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 25. 11. 2003, kterým doplnil celé řízení. Z pohledu stěžovatele se však jednalo o velmi povrchní vyšetření, z jeho průběhu nabyl dojmu, že se jedná o účelové posouzení s cílem potvrdit „prvoinstanční rozhodnutí“ lékaře OSSZ. V průběhu prosince 2003 nebyl stěžovatel v důsledku akutních dýchacích potíží schopen prakticky žádného pohybu. Kasační stížnost je podávána i se zřetelem na to,

že lékařský nález se „pozoruhodně“ blíží k zákonné hranici pro přiznání plného invalidního důchodu.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze uvedla, že nemá žádné námítky proti napadenému rozsudku krajského soudu a poukázala na příslušná ustanovení zákona č. 155/1995 Sb.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Nezjistil ani, že by řízení před soudem bylo zmatečné, nebo bylo zatíženo vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a ani neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné nebo, že by šlo o případ, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Kasační stížnost neshledal důvodnou, přičemž vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Ze spisu krajského soudu a správního spisu žalované vyplynuly následující, pro věc rozhodné skutečnosti.

Posudková lékařka Okresu správy sociálního zabezpečení v Jindřichově Hradci při jednáních ve dnech 6. 5. 2003 a 12. 8. 2003 se zabývala zdravotním stavem stěžovatele a na základě lékařských vyšetření dospěla k závěru, že u stěžovatele z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla nejméně o 33%, nedosahuje však výše 66% a nejde ani o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek.

Na základě tohoto posudku rozhodnutím žalované ze dne 27. 8. 2003, č. 570 625 1012 bylo vysloveno, že se stěžovateli podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. odnímá plný invalidní důchod. V odůvodnění tohoto správního rozhodnutí bylo poukázáno (vedle tohoto posudku) i na ustanovení § 39 a § 44 téhož zákona.

Žalobou, podanou dne 27. 10. 2003 u Krajského soudu v Českých Budějovicích se žalobce domáhal přezkoumání tohoto správního rozhodnutí.

Shora označeným rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích byla tato žaloba zamítnuta. Krajský soud vycházel zejména z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (detašované pracoviště v Českých Budějovicích) ze dne 25. 11. 2003, podle kterého u stěžovatele jde o pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 33%, nedosahoval však 66% odpovídajících plné invaliditě a nešlo ani o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek. Tato komise tedy dospěla ke shodným závěrům

jako zmíněný posudek posudkové lékařky o který se opíralo žalobou napadené správní rozhodnutí.

Posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti nemůže provést sám soud, neboť nemá medicínské znalosti. K tomuto účelu jsou dle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. zřízeny posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí. Tato jejich pravomoc v soudním přezkumu byla opakovaně přezkoumávána Ústavním soudem i Nejvyšším správním soudem, vždy se stejným závěrem, že úprava posouzení zdravotního stavu a poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti těmito komisemi je legální a není v rozporu s ústavním pořádkem, základními lidskými právy ani s žádným jiným platným zákonem. Soud prověřuje výsledek posouzení této komise z hlediska, zda jsou vyloučeny pochybnosti o úplnosti podkladů, na základě nichž bylo posouzení prováděno, zda nevznikají pochybnosti o diagnózách onemocnění, o určení rozhodující příčiny nepříznivého zdravotního stavu, jeho zařazení dle vyhlášky č. 284/1995 Sb. a okruhu zaměstnání, která zjištěným onemocněním vyhovují a která je posuzovaný schopen vykonávat. Důvodem ke zrušení napadeného rozsudku tedy nemůže být jen obecná námitka, že stěžovatel nabyl dojmu, že se jednalo jen o povrchní vyšetření a o účelové posouzení „s cílem prvoinstanční rozhodnutí lékaře OSSZ potvrdit“. Rovněž ani skutečnosti, že se „lékařský nálezn pozoruhodně blíží k zákonné hranici pro přiznání plného invalidního důvodu“ nemůže být důvodem pro vyhovění kasační stížnosti.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť stěžovatel nebyl ve věci úspěšný a správní orgán nemá na jejich náhradu právo ze zákona (§ 60 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu